

De stad zonder wind

Eléonore Devillepoix

DE STAD ZONDER WIND

De zoektocht van Arka

Vertaald door Hester Tollenaar en Arthur Wevers

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij

2023

*‘Na alles wat ik voor je boek heb gedaan,
verwacht ik wel dat je het aan me opdraagt!’*

– Victoire Devillepoix, 2018

1

Slang en kadaver

Lastyanax

Het leven kent een grillig verloop, maar voegt zich ondanks alle onzekerheden en spelingen van het lot verrassend genoeg soms toch naar een plan dat jaren tevoren is bedacht. Toen Lastyanax die dag zijn verdediging afrondde, dacht hij aan de lange weg die hij had afgelegd naar deze stille zaal, waar alleen zijn stem te horen was. Verbaasd beseftte hij dat zijn plannen eindelijk werkelijkheid zouden worden.

‘Zo kun je met deze detector dus de kracht, vorm en beweging van anima’s observeren,’ besloot hij.

Hij zette het prototype van zijn uitvinding, waaraan hij tijdens zijn demonstratie zenuwachtig had gefruunnikt, op tafel.

‘Ik dank u voor uw aandacht.’

De juryleden op het podium knikten goedkeurend. Lastyanax wist dat hij niet veel meer van hen hoefde te verwachten, maar was toch gefrustreerd door hun lauwe reactie omdat hij meer dan een jaar aan zijn uitvinding had gewerkt. Toen hij zijn papieren bij elkaar zocht, vroeg de mystograaf of hij de zaal wilde verlaten en kon wachten tot ze klaar waren met overleggen. Lastyanax knikte en gaf de juryleden de animadector, zodat ze zijn uitvinding op hun gemak konden bestuderen. De vier docenten keken hoe hij wegliep en de deur achter zich dichtdeed.

Toen hij buiten kwam, leunde Lastyanax zuchtend tegen de muur. Het zat er eindelijk op. De spanning trok uit zijn schouders. Er bleef een vreemd leeg gevoel achter. Hij keek naar zijn tunica, die alle discipelen droegen, en bedacht dat hij die nooit meer hoefde aan te trekken. Hij zou een magiër van Hyperborea worden, een aanstelling en een salaris krijgen en geen mentor meer hebben.

Waar was zijn mentor trouwens? De galerij was verlaten. Lastyanax leunde naar voren en wierp een blik tussen de pilaren die waren begroeid met blauwe klimop. Niemand op het aangrenzende terras. Misschien had Palates het druk of was hij de verdediging van zijn discipel gewoon vergeten. Lastyanax haalde geërgerd een hand door zijn bruine haar. Na vijf jaar wist hij wel dat hij niet echt op Palates kon rekenen. Zijn mentor leed aan verzamelwoede, verwaarloosde zijn werk als minister van Nivellering en dwaalde het grootste deel van de dag door de stad om naar bizarre voorwerpen te zoeken. Kippen waren zijn nieuwste obsessie: in een maand tijd had Palates een enorme hoeveelheid beschilderde kippeneieren, kippenbeeldjes en kippenveren verzameld – maar gelukkig geen levende vogels. Waarschijnlijk onderhandelde hij nu met een of andere vage antiquair van het derde niveau over de prijs van een object dat iets met pluimvee te maken had.

Lastyanax was de enige die last had van de manie van zijn meester. De andere ministers wreven zich in de handen omdat ze vrij spel hadden door Palates' amateurisme. Lastyanax vermoedde trouwens ook dat ze er daarom voor hadden gezorgd dat zijn mentor tot minister was verkozen. Maar daardoor had hij zich tijdens de voorbereiding op zijn verdediging ook nog met de lopende zaken moeten bezighouden, terwijl Palates als een zorgeloze student door Hyperborea zwierf.

Lastyanax bedacht dat hij net zo goed op het terras kon wachten. De jury had wel even nodig om te overleggen. Hij klemde zijn aantekeningen onder zijn arm, wandelde door de galerij die was versierd met mozaïeken en liep onder een boog door naar

het terras. Daar werd hij meteen verblind door de brandende zon. Hij zag zwarte vlekken voor zijn ogen en liep tussen de bloembakken en fonteinën naar de balustrade waarachter de torens van Hyperborea verrezen. Zijn blik bleef hangen bij een donkere gestalte die languit voor een bank lag. Hij was zo in gedachten verzonken dat het een paar tellen duurde voordat tot hem doordrong dat hij iets vreemds zag.

Het was Palates. En hij was dood.

Arka

Arka duwde haar capuchon naar achteren met haar want. Ze had het smalle gezicht van een meisje dat geen kind meer was, maar ook nog geen puber. Haar huid zat onder de rode vlekken door de kou en uit haar neus liep een bevroren, glinsterend spoor dat boven haar lippen eindigde. Vlak voor haar leren laarzen, die onder de sneeuw zaten, opende zich een gletsjerspleet van tien passen breed.

‘Goed, volgens mij zijn we verdwaald.’

Dat had Arka beter drie dagen eerder kunnen bedenken. Ze richtte zich tot Uk, hoewel ze wist dat ze geen antwoord zou krijgen. Haar reisgenoot, die nogal klein van stuk was, was een uitgemergelde, ruwharige schimmel met een slecht karakter en een gebrek aan werklust. Wanneer hij niet at, legde hij zijn oren naar achteren en ontblootte zijn tanden. Voorlopig was hij echter te uitgehongerd om agressief te doen. Hij liet zijn hoofd hangen ter hoogte van zijn uitgemergelde ribbenkast en keek naar Arka, die haar bevroren blonde haren om haar vingers probeerde te draaien.

‘Die ellendige mist!’

Sinds ze de gletsjer van het Riphaische Gebergte hadden bereikt, liepen ze in kringetjes rond. Ze konden zich niet oriënteren in de nevel, een onveranderlijke en ondoordringbare mist die overdag niet door de zon werd verdreven en ’s nachts licht-

gevend leek. Al drie keer hadden ze aan de rand van een gletsjerspleet gestaan.

De karavaanreizigers hadden herhaaldelijk tegen Arka gezegd dat ze beter niet kon proberen de gletsjer over te steken, hoewel het de kortste weg naar Hyperborea was. Maar ze had gewoon gedaan wat ze zelf wilde omdat ze zeker wist dat ze heel handig was voor een meisje van dertien. En daar had ze nu dus spijt van. Ze hadden twee dagen geleden voor het laatst gegeten. Arka betrapte zich erop dat ze van gebraden paardenvlees droomde wanneer ze naar Uks achterwerk keek.

Ze beet in haar wanten, trok ze uit en liep naar haar rijdier. Aan een eenvoudig pakzadel hingen een stel kapotte sneeuw-rackets en zakken die langs zijn flanken bungelden. Ze prutste een paar minuten aan de bevroren riemen van de lading, die op de grond viel en het geluid van krakend droog hout voortbracht. Uk begon te briesen toen hij van zijn last was bevrijd.

Arka vouwde de dikke leren zakken open in de sneeuw. Ze maakte de rackets los, brak ze in stukken en stapelde de stukken hout op het leer. Het brandhout vatte vlam toen ze met haar vingers knipte. Ze maakte de stijagriemen van het pakzadel los, gooide ze op het vuur, deed wat stukken ijs in een nap en zette die boven de vlammen. De rook kringelde om de neusgaten van Uk, die naar de warmtebron was gelopen. Arka hurkte neer, hield haar handen bij het vuur en wachtte geduldig. Toen er damp uit de nap opsteeg, pakte ze een zakje uit haar kraag. Ze haalde snippers van gedroogde blaadjes uit het zakje en gooide ze in het borrelende water. Ze liet ze even trekken en goot de vloeistof in een kom.

Arka hield haar neus bij de rand van de kom om de warmte op te snuiven en keek om zich heen. Gletsjers hadden meestal een hellend oppervlak. Om bij het einde van een gletsjer te komen hoefde je dus alleen maar naar beneden te lopen. Maar alle herkenningspunten waren verdwenen in de mist. Zelfs Uk viel weg tegen het wit van de omgeving.

Arka nam een paar slokken en merkte dat haar lichaam weer

energie kreeg. Ze moest zich vermannen. Natuurlijk zou ze een manier vinden om zich hieruit te redden. Normaal gesproken had ze over de gletsjer kunnen vliegen met haar vleugelarmband, maar het mechanisme was bevroren en bovendien kon ze Uk niet achterlaten in de mist.

Haar geluksvuur begon te doven. De vlammen verzwoegen de leren zakken. Al snel was er alleen nog gesmolten sneeuw en zwarte as over. Arka stak de nap en de lege kom in haar zak en negeerde haar maag, die wanhopig protesteerde tegen het gebrek aan voedsel. De nevel om haar heen was zo dicht dat ze hem bijna kon aanraken.

Ze kreeg opeens een idee en keek naar de lucht. Er moest daarboven toch ergens een stuk heldere hemel zijn, een horizon die aangaf hoe ze moest lopen. Ze hoefde alleen maar boven het wolkendek te komen.

Iets verderop tekenden de contouren van een heuveltje zich af in de mist. Arka kwam overeind en begon te lopen, op een veilige afstand van de gletsjerspleet waarvan ze de rand niet kon zien. Een langgerekte, kronkelende geul doorkliefde de grond onder haar voeten, alsof de sneeuw vloeibaar werd gemaakt door een warme waterstroom die uit het niets kwam. Ze klom op het heuveltje en bleef op een grote ijsklomp staan. Nu hoefde ze alleen nog te leviteren.

Arka concentreerde zich en projecteerde haar anima in de lucht. Het was alweer een tijd geleden dat ze voor het laatst had geleviteerd en ze vond het maar raar om te merken hoe haar energie zich in haar lichaam verplaatste. Haar voeten kwamen los van het ijs toen haar lichaam zich van de zwaartekracht bevrijdde. De grond verwijderde zich langzaam en verdween in de mist. Alleen de neusgaten van Uk, die zijn hoofd had opgericht, leken te zweven in de mist. Ze voelde hoe de kou langzaam in haar bovenlichaam drong. Haar armen en benen begonnen te trillen en haar hoofd gonsde. Plotseling verloor ze de controle over haar anima.

Haar lichaam stortte meteen naar de grond. Arka probeerde

de val te vertragen, maar klapte toch tegen het ijsblok en gleed op haar rug van het heuveltje af.

Ze bleef een tijdje roerloos liggen, met haar capuchon vol brokken ijs. Uk briepte en draafde naar haar toe.

‘Au,’ zei ze zacht. Ze gaf een duw tegen het hoofd van het paard, dat aan haar oren snuffelde.

Ontmoedigd kwam ze overeind. Hoe moest ze nou van die gletsjer komen als zelfs de magie haar in de steek liet? Wanneer het zou gaan dooien, zouden de karavaanreizigers haar toegetakelde lijf in een bergstroom vinden, net als al die anderen over wie ze het hadden gehad, mensen die in de loop der jaren waren opgeslokt door de gletsjer. Waarom had ze niet naar hen geluisterd?

Zo zat ze eenzaam en hongerig tegen zichzelf te foeteren toen Uk opeens snoof en zijn oren naar voren stak. Arka keek in de richting waarin zijn oren wezen en spitste al haar zintuigen. Even later hoorde ze een vreemd, regelmatig geluid: *whoesj... whoesj... whoesj... whoesj...* Het leek wel een slee die over de sneeuw gleed.

Verbijsterd richtte ze zich op. Sinds ze de karavaan had verlaten, had ze geen teken van leven gezien. En nu kruiste ze het pad van de enige die ook gek genoeg was om zich aan de tocht over de gletsjer te wagen!

‘Hé! Hallo? Is daar iemand?’ riep ze. ‘Hier!’

De slee kwam dichterbij en vloog steeds sneller over de sneeuw, alsof de berijder haar had horen roepen. Arka ging op haar tenen staan en riep nog harder. Ze was zo blij dat ze eindelijk iemand tegenkwam dat ze zich geen moment afvroeg wie het zou kunnen zijn. Niets was erger dan eenzaam en alleen doodvriezen op een gletsjer.

‘*Ik zie je verleden...*’

Arka verstijfde. De stem veranderde niet van toon in de mist, maar had een vreemde galm en was niet hoog of laag of... menselijk.

Whoesj whoesj whoesj...

Het ding kwam steeds sneller dichterbij. Het geluid leek nu niet meer op dat van een slee. Het koude zweet brak Arka uit. Ze greep de stugge manen van Uk stevig beet om moed te vatten.

‘Wie is daar?’ riep ze.

In de nevel zag ze een golvende vorm, die hun richting op kwam.

‘Ik zie je verleden... De vrucht van een onwaarschijnlijke relatie... Een enig kind, dat wordt opgevoed door een oude vrouw... Talloze bomen, de blauwe weerschijn van de ceinturen... En op eens... het VUUR!’

Een reusachtige witte slang doemde op uit de mist. Deze was minstens twintig passen lang en haar zwarte, gevorkte tong flitsste in Arka’s richting. Een verticale pupil doorsneed elk van haar ogen. Op haar lichaam zaten talloze spitse en doorschijnende schubben die wel van ijs leken en Arka’s verbijsterde ogen weerkaatsten, alsof het allemaal spiegels waren.

Arka deinsde achteruit, net als haar paard. Achter hen bevond zich de gletsjerspleet. Voor hen de slang, die zich helemaal oprichtte, waardoor haar kop in de mist verdween. Arka legde haar hand op Uks flank, plantte haar voeten stevig op de grond en staaarde naar het schepsel.

Het paard begon opeens angstig te hinniken en ging er snel vandoor. Arka was zo verontwaardigd dat ze het monster even vergat.

‘Lafbek!’ schreeuwde ze.

Uit haar ooghoek zag ze dat de slang naar voren schoot. Ze dook meteen opzij om het beest te ontwijken en voelde hoe het reptiel langs haar been streek. Met bonzend hart kroop Arka op handen en voeten naar achteren. Ze slaakte een kreet van angst toen ze haar hand in het luchtledige plaatste. Ze was naar de rand van de gletsjerspleet gedreven. De slang kronkelde over de grond en bleef praten, hoewel er geen geluid uit haar gesloten bek kwam.

‘Die oude vrouw die met as was bedekt... De brandstichter

vlucht, en jij ook, door drie landen... Een nieuw leven in Napoca, de dood in Napoca... En nu Hyperborea!

Het reptiel ontspande zich. Arka zag de bek vol tanden dichterbij komen en rolde weg. De kop van het beest knalde op de bevroren grond. Er klonk een geluid van verbrijzelde schubben. De slang richtte zich met een lange, vloeiende beweging op.

'Ik zie je heden... Je bent vervloekt, je draait, kronkelt en glijdt over het ijs om aan mijn aanvallen te ontkomen!'

En het beest viel weer aan. Arka dook opzij en schoot een vuurbundel op het schepsel af. De slang ontweek het vuur, siste en schudde met haar enorme kop. Er sijpelde water van de schubben die door de vlammen waren geraakt. Arka profiteerde van het moment van zwakte van het beest en probeerde te bedenken wat ze moest doen. Haar blik viel op het ijsblok dat op het heuveltje balanceerde. Daar. Ze klom de gladde helling op. De slang had haar achtervolging weer ingezet en ging op Arka's geur af. Haar kronkelbewegingen werden begeleid door het ritmische whoesjgeluid.

'Ik zie je toekomst... De lach die je geliefd zal maken... Een griffioen die om je vinger kronkelt... De dertiende erfgenaam die op je wacht in het mausoleum...'

Arka duwde uit alle macht tegen het ijsblok dat op het heuveltje lag, maar kreeg het niet in beweging. Ze deed hijgend twee stappen achteruit en gaf het blok een schop. Knarsend verschoof het een duim. De slang had ontdekt waar ze was en kwam op haar af.

Arka concentreerde haar anima in haar benen en gaf opnieuw een schop. Ze verloor haar evenwicht en viel op haar rug, maar het ijsblok had zich eindelijk losgemaakt van het heuveltje, rolde de helling af en veroorzaakte een kleine lawine. Arka hoorde een luide *krak!* en vervolgens woedend gesis.

Ze kwam overeind en keek omlaag. De enorme slang lag machteloos te spartelen onder het ijsblok. Het beest zwaaide met haar lange staart en sloeg ermee tegen de grond, maar wist zich niet van haar last te bevrijden.

‘Beng! Ik heb je!’

Arka liet zich van de helling glijden, sprong op de berg met ijs en probeerde het reptiel plat te stampen. Het beest stak haar kop op en siste woedend. Arka voelde het ijs onder haar voeten bewegen. Haar vijand zou niet lang meer vastzitten. In andere omstandigheden zou ze onmiddellijk zijn gevlucht, maar de slang was het eerste levende wezen dat ze na drie dagen dolen op de gletsjer was tegengekomen. En bovendien kon het wezen praten.

‘Nu kunnen we een gesprek voeren,’ zei ze. Ze klonk zelfverzekerder dan ze was. ‘Wat ben je precies?’

‘Ik ben degene die het verleden, het heden en de toekomst vertelt... Mensen van jouw soort noemen me Python.’

‘Nooit van gehoord,’ zei Arka. Ze nam plaats in de kleermakerszit. Het monster zwaaide woest met haar staart en liet de hoop ijs schudden.

‘Ik ben een legende... (Haar lichaamloze stem klonk opeens een beetje beledigd.) De slang die mensen doodt en de toekomst voorspelt aan degenen die haar hebben verslagen... Wil jij je toekomst weten?’

Arka klopte met haar wanten op de hoop ijs.

‘Ik geloof niet dat ik dat wil,’ zei ze met een vies gezicht. ‘Vertel me liever gewoon hoe ik in Hyperborea moet komen. Ik heb schoon genoeg van die ellendige mist.’

De tong van de slang flitste haar bek in en uit. Haar staart zwiepte nog harder door de lucht en Arka vroeg zich af of het beest zich zou weten te bevrijden. Bij iedere zwaai brokkelde de hoop ijs onder haar verder af.

‘Ik ben Python, de slang die het verleden, het heden en de toekomst vertelt... ik ben geen landkaart.’

Arka kauwde teleurgesteld op een pluk haar en nam de omgeving geconcentreerd in zich op. Het waren niet echt optimale omstandigheden. Ze was verdwaald, haar paard was gevlucht, ze had niets te eten, een slang die zo groot was als een huis wachtte op haar kans haar te verorberen en de mist was nog altijd even dicht.

Opeens klonk er hoefgetrappel. Uk kwam tevoorschijn en bleef op gepaste afstand van het monster staan. Arka vatte weer een beetje moed door de terugkeer van haar reisgenoot. Plotse-ling kreeg ze een idee.

‘Stel nou dat ik uiteindelijk wél de weg vind,’ zei ze. ‘Dan is mijn route toch in mijn toekomst te zien? Dan kun jij me dus ge-woon de weg wijzen.’

‘Waarschijnlijk wel...’

‘Mooi zo. Zeg me dan maar hoe ik van deze gletsjer kom.’

De slang siste van woede.

‘Dat is niet de goede manier om over de toekomst te vertel-len...’

‘Maar dat is wel wat ik wil horen! Geef antwoord.’

De staart van het reptiel zwiepte door de lucht.

‘Je moet twee dagen lang deze gletsjerspleet volgen... Dan zul je het einde van de gletsjer bereiken. In Hyperborea zullen de poorten voor je worden geopend... Daar ontmoet je...’

‘Ja, genoeg, dank je!’ schreeuwde Arka om de voorspellingen van het beest te overstemmen. ‘Meer hoeft je me niet te vertel-len. Ik moet dus gewoon langs deze lange gletsjerspleet blijven lopen?’

De slang liet haar zwarte tong nog een keer uit haar bek flitsen. Arka interpreteerde dat maar als een bevestiging. Ze sprong van het ijsblok, liep voorzichtig achteruit en keek of de slang niet ontsnapte. Maar het beest lag nu stil en staarde haar gluisperig aan met haar verticale pupillen. Arka vroeg zich af wat het beest van plan was. Ze had deze partij gewonnen, maar had toch het idee dat het reptiel nog steeds het spel be-paalde.

Ze voelde een liefhebbend duwtje tegen haar rug. Uk was bij haar komen staan en streek met zijn hoofd tegen haar aan.

‘Ezel,’ zei ze.

Maar ze krabde toch zijn hals.

De lichaamloze stem klonk weer: *‘Ik heb je toekomst voor-speld... Dan moet je me nu bevrijden...’*

Arka liet een spottend lachje horen. ‘Zodat jij me nog een keer kunt aanvallen? Ja hoor, goed idee. Het gaat bijna weer dooien en dan lost die hoop ijs vanzelf wel op... Als jij dan tenminste niet ook smelt.’

De gespleten ogen van de slang leken nog smaller te worden. Arka begon te lopen, gevolgd door het paard. De gletsjerspleet voor hen was niet te zien in de mist en naast hen gaapte een angstaanjagende kloof. De slang verdween in de nevel, maar ineens bleef Arka staan omdat ze door twijfel werd overmand. Ze draaide zich om.

‘Waarom heb je me eigenlijk aangevallen als je mijn verleden, heden en toekomst kent? Dan wist je dat ik zou winnen en dat jij me ging helpen.’

De slang zwaaide met haar kop. Arka wist niet wat het betekende, maar zou hebben gezworen dat het beest glimlachte.

‘Wie zegt dat ik je heb geholpen door je de weg naar Hyperborea te wijzen?’

Lastyanax

Palates had dus toch op hem gewacht na zijn verdediging. Zijn meester lag met over elkaar geslagen armen in een bloembed met Napocaanse orchideeën en staaarde hem met wazige ogen aan. Zijn grijze haar, dat altijd keurig zat, lag in plukken om zijn slapen. Zijn rode en opgezwollen gezicht rustte tegen de poot van een stenen bank, alsof hij van het zitvlak was gegleden toen hij overleed. In zijn hand hield hij zijn laatste aanwinst, een aardewerken beeldje in de vorm van een kip.

Lastyanax keek wezenloos naar de bedienden die de dode op een brancard legden en toedekten met een doodskleed. Ze namen het stoffelijk overschot mee naar een mortuarium. Een uur na de ontdekking van het lijk was het nog steeds niet echt tot Lastyanax doorgedrongen dat zijn mentor was overleden. Hij kon het niet bevatten. Toen hij hem de vorige dag had ge-

zien, was Palates nog kernegezond geweest en even levenslustig en goedhartig als altijd.

Een groep functionarissen verdrong zich bij de galerij van het terras om het tafereel te volgen. Een overlijden in het magisterium, van een minister bovendien, was een hele gebeurtenis. Lastyanax hoorde hoe er druk werd gespeculeerd.

‘Het was natuurlijk zijn hart. Dat houdt er altijd als eerste mee op bij magiërs.’

‘Ik heb een bediende horen zeggen dat hij zich heeft verslikt bij het drinken.’

‘Ik durf te wedden dat het een beroerte was. Daar is mijn neef vorig jaar ook aan overleden. Die zie je helemaal niet aankomen.’

‘Misschien is hij vermoord...’

‘Hoe kan hij nou vermoord zijn? Er is geen wond te zien en niemand heeft hem horen schreeuwen.’

Lastyanax keek naar de ring aan zijn wijsvinger, waarin zijn naam was gegraveerd en die was versierd met een griffioen. De docent mechamantie had hem die net toegestopt als een clandestiene straatverkoper en was vervolgens snel weggevlucht van het terras waar het lijk van zijn collega lag. Eigenlijk wilde de traditie dat de mentor de ring tijdens een ceremonie aan zijn discipel overhandigde. De zegelring was het uiterlijke teken van de waardigheid van magiërs en stelde hen in staat vrijelijk van het ene naar het andere niveau van Hyperborea te gaan en hun zegel op officiële documenten aan te brengen. De docent had hem gecondoleerd en tussen neus en lippen ook verteld welk cijfer hij voor zijn verdediging had: 11 uit 12, het hoogste cijfer van de afgelopen tien jaar.

Lastyanax had het goede nieuws in een verdoofde toestand vernomen. Hij kon niet blij zijn over zijn prestatie, maar ook niet verdrietig over het lot van zijn mentor. Hij had vijf jaar vooral op Palates gefoeterd en was er mentaal gewoon niet klaar voor iets anders voor hem te voelen dan ongeduld en ergernis.

Toch werd hij langzaam overvallen door hevig verdriet. Lastyanax begon over het terras te ijsberen. Hij nam het Palates kwalijk dat hij zo abrupt was verdwenen en verweet zichzelf ook meteen dat hij zo egoïstisch reageerde. Hij had zijn mentor altijd een lastpost gevonden, maar beseftte nu dat de oude excentriekeling een belangrijke plaats in zijn leven had ingenomen.

Hij bleef midden op het terras staan, sloot zijn ogen, deed ze weer open en staarde naar de blauwe hemel achter de koepel. Zijn geest moest zich aan iets concreets vastklampen. Hij moest een verklaring hebben.

Lastyanax liet zijn blik langs de bloembedden dwalen en zocht naar een aanwijzing, iets waaruit hij kon opmaken hoe de laatste momenten van het leven van zijn mentor waren verlopen. Niets had er ooit op gewezen dat Palates ziek was. Was het een natuurlijke dood of was hij vermoord, zoals een functionaris had gesuggereerd? Het idee dat hij plotseling was overleden was zo absurd dat het bijna geruststellend was om te denken dat hij was vermoord, hoewel Lastyanax werkelijk niet zou weten wie zijn mentor uit de weg zou hebben willen ruimen. Palates was zowel incompetent als meegaand geweest en had dus de beide eigenschappen gehad waarover een Hyperboreïsche bestuurder moest beschikken als hij een lange loopbaan in de politiek wilde.

Aan de rand van het terras stond een monumentale beeldengroep die *Het magisterium verlicht het volk* heette. Het waren standbeelden van een plechtstatige magiër die met een lichtbol zwaaide en van een menigte die hem verwonderd aangaapte. Er lag iets glinsterends dat Lastyanax' aandacht trok. Hij liep eraartoe en vond een kip van aardewerk. Die was waarschijnlijk uit Palates' hand geglijpt toen de bedienden zich over het lijk hadden ontfermd. Hij staarde een tijd naar de kip, maar kon niet bedenken wat het belachelijke voorwerp te maken had met de tragische dood van de man die het had gekocht.

'Lastyanax!'

Hij keek op en zag Silenus, de opgewekte docent mystografie, naar hem toe dribbelen. De panden van zijn toga wapperden om zijn benen en hij dreigde bij iedere stap voorover te vallen vanwege zijn uitpuilende buik. Hij was aan het hijgen toen hij bij Lastyanax aankwam.

‘Mijn beste Lastyanax, mijn...’ begon de mystograaf.

Hij hapte naar lucht, maakte een verontschuldigend gebaar en steunde op de balustrade van het terras, dat uitstak boven de diepte. Het magisterium bevond zich op de bovenste verdiepingen van het op één na hoogste bouwwerk van Hyperborea. Voor hen strekte zich een woud van cilindrische torens uit, onder een doorschijnende koepel met een omvang die niet onderdeed voor de hemelbol. Lastyanax liet het beeldje in een vouw van zijn tunica glijden.

‘Mijn condoleances,’ zei Silenus ten slotte. ‘De raad heeft zojuist een... pff... een groot man verloren... Wacht even, ik moet gaan zitten, ik kan niet meer.’

De mystograaf plofte neer op net zo’n stenen bankje als dat waarop Palates was overleden. De naden van zijn toga dreigden te scheuren door de druk van zijn vetrollen.

‘Wat een tragedie, en dat op de dag van je verdediging! Hebben ze je de ring al gegeven, ja, mooi zo... Je bent vandaag natuurlijk niet in de stemming om feest te vieren, maar na de presentatie van de uitvindingen geef ik altijd een kleine receptie ter ere van de gepromoveerde magiërs. Misschien kunnen we daar vieren dat je bent geslaagd,’ zei de mystograaf. Hij gaf hem een schouderklopje dat troostend was bedoeld. ‘Ik kan me de verdediging van je mentor nog herinneren,’ vervolgde hij op opgewekte toon. ‘Ik was toen nog een piepjonge docent. Hij was zo zenuwachtig dat hij pas na twee minuten een woord kon uitbrengen. Maar vervolgens heeft hij een werkelijk fenomenale presentatie gegeven. Dat jaar had ik trouwens ook te maken met...’

Hij stopte met praten toen hij de verveelde uitdrukking op het gezicht van Lastyanax zag. Die zou er veel voor over hebben

gehad om aan de uitvoerige condoleances van zijn voormalige docent te ontkomen. Ook tijdens de lessen had Silenus de neiging om enorm uit te weiden. Meestal deed hij net alsof hij niet in de gaten had dat zijn leerlingen hun keel schraapten of ongeduldig zaten te zuchten. Ditmaal hield hij het gelukkig kort.

‘Ach, neem me niet kwalijk. Ik kan me er zelfs op de moeilijkste momenten niet van weerhouden om herinneringen op te halen. Was het nou een hartaanval?’

‘Klaarblijkelijk,’ antwoordde Lastyanax koeltjes. ‘Palates hield wel van lekker eten.’

‘Dat staat mij dan waarschijnlijk ook te wachten,’ zei de mystograaf, naar zijn buik wijzend. ‘Pardon, daar moet ik geen grappen over maken... Ik ben hier niet omdat ik het allemaal nóg erger wil maken. Mijn beste Lastyanax, we moeten het over politiek hebben.’ Hij klopte op de plaats naast hem op het bankje.

Lastyanax was enigszins van zijn stuk gebracht en aarzelde even, maar ging toch zitten, hoewel er bijna geen plek meer was naast het achterwerk van zijn docent. Zijn linkerbil hing in de lucht naast de bank. Silenus gaf mystografie ofwel ‘magisch schrift’. Hun verhouding was tot nu toe gewoon die tussen een meester en zijn leerling geweest. Maar Silenus onderhield nauwe banden met de basileus en was heel invloedrijk. De vorst van Hyperborea had hem zelfs tot viceopperrechter benoemd, hoewel dit een eretitel was en geen specifieke verantwoordelijkheden met zich meebracht. Het was nogal ongebruikelijk dat hij met Lastyanax over politiek begon.

‘Nu je vijf jaar de discipel van een minister bent geweest,’ begon hij, ‘weet je dat dingen snel gaan. De raadsleden zijn al op de hoogte van het overlijden van Palates en willen allemaal dat hun kandidaat minister van Nivellering wordt. Voor deze ene keer ben ik ook van plan deel te nemen aan de jacht – neem mij deze uitdrukking niet kwalijk. Weet je, ik ben nog nooit een jongeman van negentien tegengekomen die zo intelligent is als jij, en dat zeg ik zonder je bescheiden komaf in aan-

merking te nemen. Bovendien heb je een aanzienlijk voordeel ten opzichte van eventuele concurrenten omdat je door Palates bent opgeleid. Daarom zou ik je willen helpen om...'

Silenus zweeg even, knipoogde en zei ten slotte op triomfantelijke toon: '... om minister van Nivellering te worden!'

Lastyanax had allang begrepen waar Silenus naartoe wilde, maar dat maakte het in zijn ogen niet minder ongelooflijk. Palates was net overleden. Hij had zijn discipeltunica nog aan. Goed, hij zag zichzelf op een dag wel een ministerspost vervullen, maar niet nu hij nog zo jong was. En die dag wilde hij er al helemaal niet bijilstaan.

'Ik had niet verwacht dat ik me al zo snel hard voor je moest maken,' vervolgde Silenus zonder hem de gelegenheid te geven om na te denken. 'Het zou beter zijn geweest als je iets meer ervaring had gehad... Maar volgens mij is niemand zo geschikt voor deze functie als jij. Als minister van Nivellering moet je weten hoe het leven op de onderste niveaus is... Helaas hebben de meeste magiërs daar geen weet van. Je zou deze functie nieuw leven kunnen inblazen, Lastyanax,' besloot de mystograaf. Hij knikte vriendelijk.

Lastyanax bleef nog even zwijgen en dacht na over zijn antwoord terwijl de onderzoekende pupillen van Silenus beurte- lings naar zijn rechter- en zijn linkeroog keken. Hij had geen zin om over de opvolging van zijn mentor te praten nu diens lijk nog geen twee uur geleden was gevonden. Maar hij besepte ook dat zo'n carrièremogelijkheid zich maar één keer zou voordoen in het leven van iemand als hij. Hij was afkomstig van het eerste niveau en droomde er al jaren van om minister te worden, om deel uit te maken van het bestuur van de stad...

'Ik voel me geveleid,' zei hij uiteindelijk. 'Ik zou het een eer vinden om...' – hij keek naar het standbeeld van de magiër met de lichtbol – '... de fakkel van mijn meester over te nemen. Maar volgens mij neemt u een groot risico door mijn kandidatuur te steunen, meneer.'

Dat was een beleefde manier om te vragen welke tegen-

prestatie de man voor zijn steun verlangde. Het voorstel van de mystograaf leek misschien belangeloos, maar daar geloofde Lastyanax niets van. Silenus begreep meteen waar hij op doelde.

‘Ik help graag veelbelovende jonge mensen die niet het geluk hebben gehad om in een familie van magiërs op te groeien. Maar ik zou hypocriet zijn als ik beweerde dat ik het alleen daarom deed,’ zei hij kalm. ‘Nee, eerlijk gezegd maak ik me zorgen over de kortzichtigheid van de eparchos en zijn invloed op de basileus. Ik zou het een hele geruststelling vinden als de raadsvergaderingen werden bijgewoond door iemand die betrouwbaar en rationeel is en een onbevangen blik heeft. Natuurlijk wil ik graag weten wat er zoal besproken wordt... maar het spreekt voor zich dat ik me er verder niet mee zal bemoeien: de raad moet wel onafhankelijk blijven.’

Lastyanax knikte opgelucht. Iedereen wist van de gespannen relatie tussen Silenus en de eparchos. Silenus was op zoek naar pijlen die hij op zijn vijand kon afschieten; goed, die wilde Lastyanax hem best verschaffen, vooral omdat hijzelf ook geen al te warme band met de eparchos onderhield. Die prijs wilde hij wel betalen om zitting te kunnen nemen in de ministerraad.

‘Ik maak alleen niet veel kans om te worden verkozen tot de raad,’ zei hij. ‘Ik heb net mijn diploma gehaald en ken maar weinig invloedrijke magiërs, terwijl ik de meerderheid van de stemmen van het mentorencollege en de goedkeuring van de basileus moet hebben.’

‘Je kunt altijd steun vinden als je weet waar je die moet zoeken,’ antwoordde de mystograaf. ‘Je kunt sowieso op de stemmen van de koepelingenieur en de hoofdarchitect rekenen. Ik ben goed met hen bevriend en zal ze een hydrotelegram sturen...’

Terwijl hij opsomde met wie hij allemaal een goede band onderhield, liep er haastig een man over de patio die aan de galerij grensde. Lastyanax herkende de eparchos, die zijn geringe lengte probeerde te compenseren door altijd ontevreden te

grimassen. Hij had nooit de kans gekregen met hem te praten, omdat de eparchos zo druk was met al zijn functies – hoofd van de raad en bestuurder van de stad – dat hij geen aandacht kon schenken aan een eenvoudige discipel. Terwijl Silenus verderging met zijn betoog hoorde Lastyanax de eparchos mopperen: ‘Die imbeciel van een Palates... Doodgaan zonder even te waarschuwen... Alsof ik het nog niet druk genoeg had...’

Toen Silenus merkte dat Lastyanax niet meer naar hem luisterde, draaide hij zich verbaasd om naar de eparchos. ‘O, goedendag, Mezentius!’ riep hij. ‘Hoe gaat het met je familie? Is je zoon klaar voor de attributie?’

‘Ik heb geen tijd voor je fratsen, Silenus. De bendes zijn onrustig, er is een gracht ingestort op het vijfde niveau, het gilde van karavaanhandelaars valt me lastig... En nu moet er ook nog een minister worden vervangen!’

Lastyanax voelde dat Silenus trilde van vreugde.

‘Dat treft,’ zei de mystograaf opgewekt. ‘Ik heb wel een idee wie hem zou kunnen vervangen.’

Hij kwam verbazingwekkend soepel overeind voor iemand van zijn omvang en liep naar de eparchos. Lastyanax ging achter hem aan. Het hoofd van de raad stond ongeduldig met zijn voet te tikken.

‘En wie is die kandidaat voor wie ik mijn tijd sta te verdoen?’

‘Dit is hem,’ antwoordde Silenus, die Lastyanax naar voren duwde.

De eparchos begon hard te lachen.

‘Een discipel! Je hebt wel gevoel voor humor, Silenus!’

‘Ik meen het serieus. Lastyanax is zeer competent op het gebied van de emancipatie van de lagere niveaus. Hij heeft de afgelopen vijf jaar de dossiers van zijn mentor bijgehouden. En hij is al een uur geen discipel meer, want de docenten en ik hebben hem een 11 uit 12 gegeven voor zijn verdediging.’

‘Ha!’ riep Mezentius uit. ‘Een 11! Daaruit blijkt wel dat het niveau achteruitholt. In mijn tijd gaven we zelden hoger dan een 9. Je wordt steeds ongeloofwaardiger, Silenus.’

De mystograaf haalde glimlachend zijn schouders op.

‘Ik durf te wedden dat je nooit een vervanger zult vinden met een betere dossierkennis. Toe maar, vraag maar iets.’

De eparchos snoof misprijzend en staarde Lastyanax aan. Net als Silenus keek hij afwisselend naar zijn linker- en zijn rechteroog. Lastyanax was dit wel gewend: zijn irissen hadden niet dezelfde tint bruin.

‘Hoeveel karavanen hebben toegang tot de karavanserai?’ vroeg de eparchos, die uiteindelijk voor het rechteroog had gekozen.

‘Dat is niet eerlijk, Mezentius. Die vraag heeft niets met de zetel van Nivellering te maken.’

‘Vierhonderdzestig,’ antwoordde Lastyanax.

De eparchos glimlachte en keek vol dedain om zich heen, alsof hij de aandacht op zijn superioriteit wilde vestigen.

‘Fout. Vierhonderdtweënzestig. U moet de stof nog maar eens doornemen, jongeman.’

‘Een decade geleden waren het er nog vierhonderdtweënzestig,’ antwoordde Lastyanax onverstoorbaar, ‘maar er zijn twee karavanen aangevallen in de buurt van Themiscyra. Dat nieuws hebben we vanochtend vernomen. Was u daarvan niet op de hoogte?’ vroeg hij terwijl hij onschuldig met zijn ogen knipperde.

De eparchos perste zijn lippen op elkaar om zijn ergernis te verbergen. Silenus keek hem met pretogen aan. De groep nieuwsgierigen was ondertussen verdwenen. Niets herinnerde nog aan de dood van Palates, behalve de bloemen die waren vertrapt door de bedienden die het lijk hadden opgehaald. Lastyanax vond het gênant dat hij de wijsneus moest uithangen om de plek van zijn mentor bij de raad in te kunnen nemen.

‘Goed, het lijkt erop dat je een potentiële kandidaat voor de zetel bij Nivellering hebt weten te vinden,’ zei de eparchos tegen Silenus. ‘Maar jammer genoeg,’ zei hij alsof hem opeens iets te binnen schoot, ‘zal hij zich niet kandidaat kunnen stellen, zelfs niet als je het college weet over te halen hem te kiezen.’

Silenus fronste zijn wenkbrauwen.

‘En waarom niet?’

‘Omdat hij geen discipel heeft,’ verklaarde de eparchos met een triomfantelijke grijns. ‘En je weet net zo goed als ik dat kandidaat-ministers mentor moeten zijn.’

De mystograaf proestte zo hard dat zijn buik begon te schud-
den.

‘Mezentius, door dat gedoe met die bendes en die grachten ben je zeker vergeten dat de attributie van de discipelen al over negen dagen is! Je zoon doet er trouwens aan mee.’

De eparchos veegde het argument met een schouderbeweging van tafel.

‘Ik ga de geschikte kandidaten niet pas over negen dagen voordragen aan de basileus. Ik moet een raad leiden.’

‘Er zit weinig anders op. De volgende raadsvergadering is over een decade, de dag na de attributie,’ bracht Silenus er glimlachend tegen in. ‘Lastyanax heeft alle tijd om een discipel te vinden. En de basileus wil heus wel een paar dagen wachten om mijn voorstel in overweging te nemen.’

De eparchos was geërgerd en deed alsof hij wilde weglopen, maar draaide zich toen om naar Lastyanax en priemde met zijn vinger in zijn borst.

‘Het is buitengewoon onverstandig om mee te doen aan het politieke gekonkel van je voormalige docent, jongeman! Je zult je vingers branden. Iedereen zal je het minste of geringste probleempje kwalijk nemen. Geen enkele minister in de raad zal voor je voorstellen stemmen. Ik zeg het maar gewoon: ik zal de eerste zijn die je dwarszit. Je belachelijke ambitie zal je nog duur komen te staan.’

Na deze woorden liep hij met grote stappen weg, ondanks zijn korte beentjes. Lastyanax keek hem na en vroeg zich bezorgd af of hij niet een enorme fout beging. Hij nam zich voor om het met Palates te bespreken, maar bedacht vervolgens meteen dat dat helaas niet ging. Naast hem liet Silenus zijn enorme buik met een tevreden zucht zakken.

‘Ach, ik vind het zo leuk om hem op de zenuwen te werken. Maak je maar niet te druk om wat hij zegt. Hij is jaloers. Hij heeft zelf tot zijn veertigste moeten wachten voordat hij kon toetreden tot de raad, en jij bent negentien! Maar hij heeft wel gelijk: je zult sterke schouders moeten hebben om de verantwoordelijkheden van je nieuwe functie te dragen. De raad is een onuitputtelijke bron van ergernissen. Daarom heb ik er altijd voor gepast om minister te worden... Trouwens, je wordt binnenkort dus mentor, mijn beste Lastyanax. Hoe ziet de ideale discipel er volgens jou uit?’

Lastyanax wreef bedachtzaam met zijn vinger over zijn ge-deukte neusbrug, een aandenken aan zijn eigen attributie, de dag waarop hij Palates had leren kennen. Als hij dacht aan zijn toekomst als magiër, zag hij voor zich hoe hij in zijn eentje de politieke rangen beklom. Hij had er nooit bij stilgestaan dat hij zich ook nog met een discipel moest bezighouden.

‘Een discipel? Die moet briljant zijn,’ antwoordde hij.

Arka

‘Als we niet snel door die rotpoort komen, vliegt mijn maag nog uit zichzelf naar Hyperborea.’

Uk antwoordde met een diepe, ontevreden zucht. Voor hen stond een eindeloze rij nieuwkomers die door de besneeuwde vlakte kronkelde en werd geseseld door de gierende wind. In de verte verrees de koepel van Hyperborea, als een gigantische vergulde bol in het sneeuwlandschap. Arka had er uren naar kunnen staren als ze niet zo’n honger had gehad. Achter het doorzichtige oppervlak, waarin de wolken werden weerspiegeld, bevonden zich talloze ronde torens die hier en daar bijna de binnenwand van de koepel raakten. Groen, blauw, oker, roze: de overdaad aan kleuren leek onwerkelijk tussen de grijstinten van de vlakte, de lucht en de bergen.

Arka had had de aanwijzingen van de slang gevolgd en de

gletsjer achter zich weten te laten. Daarna had ze een dag over de vlakke gelopen zonder haar blik los te maken van de stad, als een mot die wordt aangetrokken door het licht. Hyperborea. De stad van de magiërs, warm als een eindeloze zomer en zo rijk dat de straten er met goud geplaveid zouden zijn. Arka wist niet hoe de straten erbij lagen, maar zag in de verte al Hyperboreers die zich nonchalant aan hun bezigheden wijdden, terwijl zij daar met bevroren oren in de kou stond te wachten. Ze liepen over een soort witte stenen aquaducten die de torens met elkaar verbonden en leken zo klein als miertjes op een tak. Hun silhouetten waren uitgerekt door de bolling van de koepel.

In het midden van de stadswal van baksteen met blauw email zat een monumentale bronzen poort waar de nieuwkomers werden gecontroleerd. Dit was een van de vier toegangspoorten van de stad. Aan de bovenbalk hing een schild met een boord van cirkels en vierkanten en een afbeelding van een griffioen. Een zegel, dacht Arka.

De koepel stond als een fragiele kristallen bol op de stadswallen en leek veel kwetsbaarder dan hij was: het adamant, het doorzichtige gesteente waarvan de koepel was gemaakt, was zo'n tien voet dik, zag Arka nu. Dankzij de robuuste constructie had Hyperborea nog nooit met een invasie te maken gekregen. De stad was een onneembare vesting, lag heel noordelijk, beschikte over veel toverkracht en had simpelweg geen vijanden die machtig genoeg waren om haar uit te dagen.

Dat kwam Arka goed uit. Ze werd al meer dan een jaar van het ene naar het andere land gejaagd door conflicten en had haar thuis en twee dierbaren verloren. Haar pleegmoeder was overleden bij een brand in Arcadië en een vriendin was omgekomen bij de volksoptstanden in Napoca. Ze droomde van een leven in een stad die niet door oorlogen werd geteisterd.

Arka ging op haar tenen staan om te zien waarom de wachtposten er zo lang over deden om de nieuwkomers te controleren, maar haar zicht werd geblokkeerd door de rij wachtenden voor haar, die vooral uit bergbewoners bestond. Iets verderop

stond een enorme stoet karavanen voor een octrooipost. Muskusossen die waren beladen met handelswaar lagen te herkauwen in de sneeuw. Hyperborea was niet via zee te bereiken en werd bevoorrad door de karavaanhandelaren uit de ontelbare koloniën van de stad. De stad verslond iedere dag niet alleen veel voedsel, maar ook enorme hoeveelheden hout, metaal en gesteente. Daarvan werden wapens, gereedschappen en objecten gemaakt die in alle uithoeken van de wereld werden verkocht. Hyperborea was een commercieel en cultureel imperium dat al eeuwenlang zijn invloed op de naburige steden deed gelden.

Na een uur waaraan geen einde leek te komen stond Arka voor de douanepost, een stenen gebouwtje dat tegen een van de torens leunde. Binnen ondervroeg een douanebeampte een vrouw uit de bergen met twee ziekelijke kinderen. Een paar minuten later kwam de vrouw huilend naar buiten. Haar kinderen klampten zich vast aan haar mantel. Arka hoorde de douanevrouw tegen een wachtpost zeggen: ‘Ze denken allemaal dat ze me kunnen paaien met hun koters. Maar als ik haar had doorgelaten, zou ze er meteen nog eentje op de wereld hebben gezet terwijl ze haar kinderen nu al niet te eten kan geven. Geen hypers, geen toegang. Volgende!’

Arka huiverde en ging de douanepost binnen. Uk bleef wachten bij de deur. Wat was een hyper? Het geld van Hyperborea? Ze had helemaal niks om mee te betalen.

De douanevrouw zat achter een bureau en was net klaar met het invullen van een formulier. Haar roze hoofdhuid was te zien tussen de schaarse plukken grijs haar en boven haar bontkraag lubberde een dubbele kin. Met haar worstvingers zette ze zorgvuldig een stempel van een griffioen – het embleem van de stad. Daarna vouwde ze het papier dubbel, streek de vouw plat met haar nagel en legde het boven op een grote stapel. Achter haar stonden twee wachters die op hun wapens leunden, dikke metalen staven die er angstaanjagend uitzagen. Met een intens verveelde blik volgden ze de beweging van hun collega, die de

stapel recht legde en er een kistje vol munten op zette als presse-papier. Uiteindelijk keek de vrouw op naar Arka. Haar blik dwaalde langs haar versleten dierenvachten en bleef hangen bij haar warrige haar. Ze fronste en constateerde dat het waarschijnlijk al maanden niet was gewassen.

‘Wat kom je in Hyperborea doen?’ vroeg ze kortaf. Ze pakte een nieuw formulier.

Arka had alle tijd gehad om zich op deze vraag voor te bereiden. Ze was ervan overtuigd dat ze een goed antwoord had en zei zonder te haperen: ‘Ik kom naar Hyperborea omdat het de enige stad is waar magie nog is toegestaan en waar ik mijn krachten gewoon kan gebruiken, niet zoals in Napoca, waar ik...’

‘Je komt dus uit Napoca?’ vroeg de vrouw.

‘Ja,’ loog Arka.

‘Je hebt anders helemaal geen Napocaans accent.’

Arka wist even niet wat ze daarop moest antwoorden. Ze sprak Hyperboreïsch omdat de Amazonen Hyperboreïsch spraken. Het volk waarvan ze afstamde woonde duizenden mijlen van Hyperborea en onderhield geen banden met de magische stad, voor zover ze wist. Arka zei liever niet dat ze tussen de strijdsters was opgegroeid omdat die geen al te beste reputatie hadden. Nu zat ze in haar eigen leugen verstrikt. Ze moest snel een andere verklaring verzinnen.

‘Mijn vader is Hyperboreeër en heeft me de taal geleerd. Ik ben hier ook omdat ik hem wil vinden.’

Dat was slechts een halve leugen. Haar vader was echt een Hyperboreeër, maar ze had hem nooit gekend – hij had haar moeder verlaten voordat zij was geboren. Maar ze was wel van plan om hem te vinden.

De vrouw knikte bedachtzaam en schreef iets op haar formulier.

‘Je had het over magie,’ zei ze. ‘Wat is je niveau?’

‘O, ik kan een paar simpele dingen,’ zei Arka voorzichtig. ‘Ik kan vuur ontsteken, voorwerpen laten leviteren, dat soort dingen...’

De vrouw maakte weer een paar aantekeningen.

‘Hoe wil je geld verdienen in Hyperborea?’

Ook deze vraag had Arka al verwacht.

‘In Napoca verkocht ik hartige taarten op straat en dat wil ik hier ook gaan doen.’

Ze had haar hele leven nog nooit een taart gebakken en had geen idee hoe ze haar goud moest verdienen, maar het was een handige leugen. De grenswacht knikte en schreef nog iets op haar formulier.

‘Ik ga je een paar vragen stellen waarop je met ja of nee moet antwoorden. Ben je van plan aan de georganiseerde misdaad deel te nemen in Hyperborea?’

Arka vroeg zich verbijsterd af wat het nut van die vraag was.

‘Nee.’

‘Ben je van plan om je andermans bezittingen toe te eigenen of je wederrechtelijk toegang te verschaffen tot woningen van anderen?’ vroeg de vrouw nadat ze een vakje op haar formulier had aangevinkt.

‘Nee.’

‘Ben je van plan het water van de stad te vergiftigen of schade toe te brengen aan een toren?’

‘Nee.’

‘Wil je een aanslag plegen op een ambtsdrager, in de eerste plaats de basileus?’

‘Nee.’

‘Ben je een Amazone?’

Arka schrok en reageerde niet meteen. Blijkbaar viel dat in dezelfde categorie als die andere dingen en konden ze je de toegang al weigeren omdat je Amazone was, bedacht ze veront-rust. De grenswacht keek op van haar formulier.

‘Gewoon een standaardvraag. Geef antwoord.’

‘Nee, ik ben geen Amazone,’ zei Arka – en dat was waar.

‘Naam en leeftijd,’ vroeg de grenswacht nadat ze het laatste vakje van het formulier had aangevinkt.

‘Arka, dertien jaar,’ zei ze meteen.

‘Arka, dertien jaar, blond, grijsbruine ogen,’ vatte de grenswacht samen terwijl ze het opschreef. ‘Nogal jong om alleen te reizen,’ zei ze zonder op te kijken van haar document.

Arka wist niet wat ze daarop moest antwoorden. Ze zou zelf ook liever gezelschap hebben gehad, maar door de omstandigheden had ze wel alleen moeten reizen. De grenswacht bleef haar een tijdje argwanend aankijken.

‘Goed, toegelaten,’ zei ze toen. Ze legde het papier neer. ‘Je formulier is ingevuld. Toegang tot de stad kost een hyper, zoals je hebt kunnen lezen op het bord boven de poort. Ik neem aan dat je kunt betalen.’

Arka voelde het bloed uit haar gezicht wegtrekken. De vrouw had waarschijnlijk al vanaf het begin vermoed dat ze geen goud had en al die vragen voor de lol gesteld om haar valse hoop te geven. Arka krabde gegeneerd op haar hoofd en stamelde: ‘Hm, nou ja, dat wil zeggen, ik weet niet... Ik heb misschien een probleempje...’

Opeens klonk er achter haar een hoop kabaal. Het was Uk die achteruittrapte en wegrende. Hij probeerde zich te ontdoen van het pak sneeuw dat van het dak van het douanekantoor was gevallen. De mensen buiten stonden schaterlachend naar het schouwspel te kijken. De grenswacht klakte afkeurend met haar tong.

‘En wat is dan precies je probleem?’ vroeg ze ongeduldig.

Arka haalde drie driehoekige munten uit haar zak – een gouden, een zilveren en een koperen – en liet ze aan de grenswacht zien.

‘Ik ken het geld van hier nog niet goed en weet niet precies wat een hyper is. Is dit er een?’ vroeg ze onschuldig terwijl ze een grote gouden munt met de afbeelding van de basileus liet zien.

De grenswacht pakte de munt wantrouwig aan en legde hem op een weegschaal om te controleren of hij echt was.

‘Ja,’ zei ze en legde de hyper in het kistje. ‘Die zilveren munt is een borion en de koperen is een chalkos. Een hyper is zesender-tig borions en een borion is twaalf chalkoi.’

Ze zette het stempel van de stad op het formulier, vouwde het met haar nagel, legde het op de stapel en zette het kistje erop.

‘Je bent nu officieel toegelaten binnen de stadswallen. Als je binnen een jaar de wet overtreedt, kun je zonder enige vorm van proces de stad worden uitgezet. Je kunt alleen worden berecht voor een misdrijf waarop de doodstraf staat. Begrepen?’

‘Ja,’ zei Arka.

Ze wilde maar één ding: zo snel mogelijk in Hyperborea zijn en op zoek gaan naar de lekkere warme gerechten waarvan ze had gedroomd. Ze stak de twee andere muntstukken in haar zak en verliet de douanepost. De mensen buiten stonden nog altijd te lachen. Arka riep Uk. Het paard kwam meteen waardig aangelopen, met zijn pluimstaart in de lucht.

‘Sorry, ouwe,’ fluisterde Arka terwijl ze op zijn flank klopte.

Ze had zelf het pak sneeuw op zijn achterste laten vallen. Toen de vrouw en de grenswachten werden afgeleid door het paard had ze ongemerkt de drie munten van het kistje naar haar zak laten leviteren.

Het voelde wel goed om de stad binnen te komen op kosten van Hyperborea, dacht ze toen ze onder het wakende oog van de wachters triomfantelijk door de enorme bronzen poort stapte.

En bovendien had ze nu ook genoeg geld om eten te kopen.